

Nr 43.

Af herr **Lithander**, om tullfri införsel utaf visst slag af järnplåtar.

Enligt 1906 års tulltaxa ägde tullfrihet rum för plåtar af järn, öfverdragna med rent eller tennhaltigt bly, så framt plåtarna voro af mindre tjocklek än $\frac{1}{4}$ millimeter.

I det af tulltaxekommittén framlagda förslaget till ny tulltaxa hade ej blott bibehållits denna tullfrihet, utan densamma hade utsträckts att gälla alla på nämnda sätt öfverdragna järnplåtar, oafsedt tjockleken. Sitt förslag i denna sak grundade tulltaxekommittén delvis på en omständighet af tullteknisk art, men framför allt på de skälen, att inhemsk tillverkning af ifrågavarande plåtar icke förekomme samt att tullfriheten, hvad förblyade plåtar beträffade, skulle medföra afsevärd fördel för, bland andra, tändsticks-, klorat- och karbidindustrierna, som i stor myckenhet använde dylika plåtar för emballageändamål.

Hvad tulltaxekommittén sålunda föreslagit, upptog Kungl. Maj:t i sin tulltaxeproposition till 1910 års Riksdag.

Vid tulltaxeförslagets behandling inom bevillningsutskottet gjordes emellertid invändning emot förslaget om tullfrihet för järnplåtar, öfverdragna med rent eller tennhaltigt bly. Härvid framhölls, enligt utskottets betänkande nr 23 punkt 54, att berörda tullfrihet lätt kunde leda därhän, att det skydd, man afsett att bereda tunnplåtstillverkningen, i afsevärd grad eluderades, enär det med hänsyn till den förblyade plåtens mera rostskyddande egenskap skulle ställa sig ekonomiskt fördelaktigare att i fråga om plåtslagararbeten till husbyggnader använda förblyad plåt i stället för annan järnplåt. Vanlig järnplåt kunde nämligen i utlandet förses med blyöfverdrag för en kostnad af omkring 4 à 5 kronor per 100 kilogram eller ungefärligen samma belopp, hvartill tullen å tunnare svartplåt

Bihang till Riksdagens protokoll 1912. 4 saml. 16 häft. (Nr 43—46). 1

vore föreslagen. I anslutning till denna uppfattning, framställde utskottet ett förslag, som gick ut därpå, att tullfrihet icke skulle medgifvas för ifrågavarande plåtar, utan att de skulle upptagas med samma tull — 7 kronor per 100 kilogram — som föreslagits för järnplåtar, öfverdragna med andra oädla metaller än nickel eller tenn.

Riksdagens beslut utföll i enlighet med utskottets hemställan; och då icke någon förändring i nu förevarande hänseende gjordes vid antagandet under nästlidna riksdag af nu gällande tulltaxa, skola alltså, sedan den 1 december 1911, då sistnämnda taxa trädde i kraft, järnplåtar, öfverdragna med rent eller tennhaltigt bly, draga en tull af 7 kronor per 100 kilogram.

Denna tullsats är gifvetvis hinderlig för de industrier, som äro i behof af förblyade plåtar för förpackningsändamål. Olägenheten blir så mycket kännbarare, som det särskildt är vid emballering för export, som den förblyade plåten kommer till användning. Vid längre transporter måste tändsticks-, karbid- och kloratindustriernas alster förses med skyddande omhölje af dylik plåt; och för möjligheten af att på världsmarknaden vinna afsättning för ifrågavarande, för vårt land viktiga exportartiklar är det af största betydelse, att icke villkoren för exporten försvåras. Å andra sidan lärer dock hänsynen till den svenska plåttillverkningen kräfva, att tullskyddet för den förblyade plåten i allmänhet upprätthålles. Emellertid vill det synas, som om man skulle kunna tillmötesgå exportindustriernas kraf, utan att det inhemska tillverkningsintresset äfventyras. Man torde nämligen kunna med fog ifrågasätta, om icke Riksdagen gick väl långt, då den åsatte tull äfven å den enligt 1906 års taxa tullfria tunnare förblyade plåten. Denna åtgärd kan svårligen stödja sig på det af bevillningsutskottet åberopade skälet om fara för kringgåendet af skyddet för svartplåttillverkningen, alldenstund utskottet själf förordade och jämväl fick genomförd tullfrihet å svartplåt af mindre tjocklek än 0.3 millimeter, under framhållande af att dylik tunnplåt ej vore föremål för tillverkning inom landet. Då, enligt hvad från sakkunnigt håll nu inhämtats, det också icke lärer vara af något intresse för den inhemska tillverkningen af järnplåt, att tull blifvit åsatt förblyad tunnplåt, torde sålunda hinder ur skyddssynpunkt icke möta att borttaga ifrågavarande tull; och då härtill kommer, att det, enligt uppgift från målsmän för de här berörda exportindustrierna, just är förblyad järnplåt af mindre tjocklek än 0,25 millimeter, som brukas för förpackningsändamål, synas afgörande skäl tala för att nyssnämnda slag af järnplåt åter göres tullfri.

Af tulltekniska skäl lärer med förblyad järnplåt böra likställas den med tennhaltigt bly öfverdragna.

På grund af hvad sålunda anförts får jag föreslå,

att Riksdagen måtte besluta, att med rent eller tennhaltigt bly öfverdragna plåtar af järn af mindre tjocklek än 0,25 millimeter skola åtnjuta tullfrihet samt att i följd häraf rubriken nr 742 i gällande tulltaxa skall erhålla följande förändrade lydelse:

Plåtar, klippta eller oklippta:

med oädla metaller, andra än i nr 738—741 nämnda, eller deras legeringar öfverdragna, äfven om de äro korrugerade:

- a. med rent eller tennhaltigt bly öfverdragna af mindre tjocklek än 0.25 millimeter fria
- b. andra..... 100 kg. 7 kr.

Stockholm den 24 januari 1912.

Edvard Lithander.